

κόντρα στή μειονεξία

Ήταν φανερή στήν τάξη ή άλλα- γή στή συμπεριφορά τῆς Ράνιας. Τήν ἴδια ὅμως τό κλείσιμο στόν ἑαυτό της τί βόλευε, κι ἄς ἄφηνε ἐρω- τηματικά. Ἔβρισκε τήν ἡρεμία της, ἀπο- φεύγοντας τίς ἀφορμές πού τί στενοχω- ροῦσαν, ἀφοῦ αὐτή, ὅπως τό καταλά- βαινε ἀπό τούς ἐπαίνους τῶν καθη- γητῶν σέ ἄλλα παιδιά, δέν ἦταν σάν ἐκεῖνα, οὔτε ἔδινε τήν ἐντύπωση τῆς καλῆς μαθήτριας. Γιατί λοιπόν νά πηγαί- νει μαζί τους; Γιά νά ξαναξεί αὐτό τό ξε- χῶρισμα, τί διαφοροποίηση; Μόνο μέ τί Μάρθα καί τί Ζωή συνδεόταν, παλιές της φίλες, πού ἐξάλλου καί ἡ μέτριά τους ἐπίδοση δέν τῆς δημιουργοῦσε ἀνα- σφάλειες. Τό πρόβλημα τῆς Ράνιας λοι- πόν δέν ἦταν ἄλλο ἀπό μιά μειονεξία.

Συχνά στά διαλείμματα τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία νά καλύψει τό κενό πού ἔνω- θε, προβάλλοντας στίς συζητήσεις τόν ἑαυτό της, ἄλλοτε μέ τά καινούρια της ροῦχα τῆς Benetton, τῆς B.S.B.,... κι ἄλλο- τε μέ τίς ἐπιδόσεις της στό πιάνο, τήν ἀναγνώριση πού εἶχε ἀπό τί δασκάλα της, τά μελλοντικά της σχέδια.

Στό σπίτι πάλι κάποτε γινόταν παρα- ξενι. Γκρίνιαζε ὅταν οἱ γονεῖς διαφωνοῦ- σαν μέ τά ἔξοδα της στό ντύσιμο. Ἦ συνή- θιζε νά δίνει διαταγές στά μικρότερα της ἀδέλφια γιά μικροεξυπηρετήσεις, πού θά μποροῦσε νά τίς κάνει καί ἡ ἴδια, γιά νά μάθουν νά τήν «ὑπολογίζουν», ὅπως ἔλε-

γε. Ἡ δυσφορία της γινόταν ἐκδηλη στίς χαμηλῶν τόνων ὑποδείξεις τῆς μητέρας γιά ἓνα μέτρο στίς ἀπαιτήσεις της. Τότε ἦταν πού ἄρχιζε τίς δικαιολογίες, τά πα- ράπονα, ὅτι δέν τήν ἀγαποῦν, δέν τήν καταλαβαίνουν...

Ἐκείνη τί μέρα πού εἶχαν πάρει τούς βαθμούς τοῦ πρώτου τετραμήνου, στίς ἀρχές τοῦ Φλεβάρη, πῶς ἄφησε τόν ἑαυ- τό της νά ξεσπάσει τόσο, οὔτε κι ἡ ἴδια τό κατάλαβε. Οἱ χαμηλοί βαθμοί στά βασικά μαθήματα τήν ἀναστάτωσαν. Μπαίνο- ντας στό σπίτι προχώρησε ἀμίλητη στό δωμάτιό της. Καί τί δέν εἶπε γιά τούς κα- θηγητές της στήν ἀδελφή της τί Λένα, πού τήν πλησίασε! Τό θεώρησε πιά βέ- βαιο ὅτι ἦταν στήν ἐκτίμησή τους ἓνα τί- ποτα, μετά τήν «ὀλοφάνερη ἀδικία» στούς βαθμούς.

Στά τέλη τοῦ μήνα, ἀντίθετα, τήν πε- ρίμενε μιά εὐχάριστη ἐκπληξη, ὅταν ἡ φι- λολόγος τήν κάλεσε γιά νά τῆς ἀναθέσει ἓνα βασικό ρόλο στή γιορτή τῆς 25ης Μαρτίου, πού ἦδη προετοιμαζόταν. Ἡ Ράνια τότε ἀρνήθηκε καί μόνο ἀπό ἀντί- δραση. Τελικά, ἂν κάτι τήν ἔπεισε, ἦταν οἱ παρακλήσεις τῆς Μάρθας, πού τήν ἤθελε γιά παρέα, μιά καί ἡ ἴδια θά συμ- μετεῖχε στή γιορτή.

Δέ μποροῦσε ὥστόσο νά ξεχάσει ἡ Ρά- νια πόσο τήν βοήθησαν τά λόγια τῆς φι- λολόγου της στό νά πολεμήσει τί μειονε- ξία, ὅταν μιά μέρα, μετά τήν πρόβα, τήν

πλησίασε και κουβέντιασαν μαζί αρκετά ειλικρινά. Τήν έπαινεσε για τήν καλή απόδοσή της στό ρόλο πού είχε αναλάβει, τήν υπευθυνότητα και τήν συνέπεια, που τή χαρακτήριζαν. Τῆς έδωσε νά καταλάβει, όσο τήν έβλεπε δύσπιστη, ότι ένας έξίσου σημαντικός στόχος τοῦ σχολείου είναι ή καλλιέργεια τοῦ χαρακτήρα, στήν όποία λίγοι μαθητές ξεχωρίζουν, ανάμεσα στους όποιους ἦταν κι εκείνη. Πρώτη φορά συνειδητοποιούσε ή Ράνια, ότι ή πραγματική αξία δέ βρίσκεται τόσο σέ όσα μέχρι πριν νόμιζε, στήν έξωτερική εμφάνιση, στήν υπεροχή έναντι τῶν άλλων μέ τά συνηθισμένα για μαθητές κριτήρια, αλλά, όπως τό είχε πει ή κ. Χρηστίδου, στό τί πλοῦτο έχεις μέσα σου.

Μέσα της αυτό τό ξεκαθάρισμα άρχισε νά φέρνει μιά αλλιώτικη ήρεμία. Τώρα μπορούσε νά δει τά πράγματα κάπως διαφορετικά. Νά πιστέψει άκόμη ότι και στά μαθήματα θά μπορούσε νά αποδώσει περισσότερο, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, όπως ώραία τό είχε πει ή κυρία τους.

Έκείνη τή μέρα γύρισε προβληματισμένη στό σπίτι. Σάν νά ντρεπόταν για τήν μέχρι τώρα κουραστική συμπεριφορά της στους δικούς της. Κι όλα αυτά, για νά της δίνουν ό,τι θεωρούσε απαραίτητο για νά νιώθει μπροστά στους άλλους άνθρωπος μέ αξία. Μά δέν ἦταν τόσο εύκολο νά γυρίσει σελίδα, νά διώξει άμέσως τά κατάλοιπα τῆς μειονεξίας. Δίσταζε από τή μιά, κι από τήν άλλη τῆς έρχόταν στό νοῦ εκείνη ή μικρή φράση: «μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ». Αυτό τῆς χρειαζόταν, τή στήριζε, τῆς έδινε έλπίδες. Μά, και τό ἠθελε πολύ. Ναί, θά τό προσπαθοῦσε ή Ράνια νά κάνει τό πρώτο βῆμα για μιά καινούρια αρχή, σέ ένα άγώνα πού αισιοδοξούσε ότι θά προχωρούσε καλά κάτω από τά μάτια τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

K.A.